

MAXINE MORREY

Žiješ
jenom
jednou

KAZDA

MAXINE MORREY

ŽIJEŠ JENOM JEDNOU

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červenec 2025

ISBN: 978-80-7670-251-6

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Původní název: You Only Live Once

© 2022 Maxine Morrey

Původní vydání: Boldwood Books Ltd.

Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Zuzana Klimšová

Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: Jindřich Hoch – SANDSTUDIOS

Tisk a vazba: TNM print, s.r.o., Nové Město

ISBN: 978-80-7670-238-7

Knihy lze zakoupit výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

*Pro maminku
Miluji tě. Chybíš mi. Navždy.*

„Tak jsem mu řekl, že to samozřejmě nebude problém.“

„Ani náhodou!“ vyhrkla jsem dřív, než dořekl větu.

„Cože?“ Bratr si dopřál pořádný lok odporně silné a směšně drahé kávy, kterou jsem koupila jen kvůli němu, a vzal si další sušenku ze skleněné dózy.

„Řekla jsem, že rozhodně ne.“

„Ale já už jsem mu to slíbil.“

„Tak to budeš muset zrušit.“ Pohlédla jsem ven skrz otevřené dvoukřídlé dveře, které tvořily celou jednu stěnu kuchyně propojené s jídelnou. Na zahradě se zrovna synovec s neteří pokoušeli o něco, co z dálky vypadalo podezřele. „Proboha... co tam zas vyvádějí?“

Bratr se otočil, na chvíli ztuhl, a pak vykročil ke dveřím.

„Freddy! Už jsem ti přece říkal, že nemáš všet svou sestru hlavou dolů! Ten zub jí vypadne, až bude čas – nemůžeš ho z ní vytřást!“

Děti se na nás otočily – každé svým způsobem. Freddy si povzdechl, sklonil se a s teatrálním nádechem sestru opatrně položil na travu. Ta se zvedla, lehce se zapotácela, jako by právě vyšla z hospody, a pak si to namířila na houpáčku.

„Kde jsem to skončil?“ zeptal se, když se vrátil do kuchyně.

„U toho, že zrušíš to pozvání svého kamaráda do mého domu.“

„Ale vždyť je to i tvůj kamarád,“ namítl.

Střelila jsem po něm pohledem, který mluvil za vše.

„No dobře, tak ho trochu znáš.“

„Znám spoustu lidí. To ale ještě neznamená, že jim nabídnu, aby u mě bydleli – a navíc na neurčito!“

„Není to přece na neurčito.“

„Jasně.“ Povzdechla jsem si a založila ruce v bok, zatímco se můj bratr pokoušel vylovit z hrnku rozmočený kus sušenky, který mu tam spadl, když si ji namáčel. „A jak dlouho tu podle tebe má být?“

„Jen než se zase postaví na nohy.“

„A to je za jak dlouho?“

„To teď nedokážu říct.“

„Takže se shodneme, že časový horizont, kdy se tvému příteli rozjede podnikání, které před lety opustil, je tak trochu... nejasný?“

„Možná.“

„Což znamená, že by tu v podstatě byl na dobu neurčitou.“

„Nebude to navěky. A upřímně – bez urážky, Lils – ty nejsi zrovna královna večírků, takže myslím, že mu bude hodně rychle jasné, že se radši porozhlédne po vlastním.“

„No výborně.“

„Fakt?“

„Ano. Jak správně podotýkáš, moje společnost zjevně není pro Jacka Coulsdona-Harta dostatečně stimulující, takže si nepochybně bude chtít co nejrychleji najít něco vlastního. A tím pádem můžeme přeskočit fázi ‚mohl by u tebe chvíli bydlet‘ a rovnou se přesunout k ‚ať si něco pronajme nebo koupí‘. Jasně? Skvělé, tak jsme to vyřešili. Máš dopito?“ Vzala jsem jeho prázdný šálek, dala ho do myčky, setřela drobký ze stolu do dlaně a hodila je do koše.

Felix se podíval na hodinky, pak se otočil a zamířil na zahradu.

„Děti! Jdeme!“ zavolal. Byl nejvyšší čas vyrazit domů.

„Pokud budou chtít, klidně tu mohou zůstat.“

„Jasně, ony ano, ale chudák Jack, bez střechy nad hlavou, má smůlu? To není zrovna soucitné z tvé strany.“

Zamračila jsem se. „To přece není totéž a ty to víš. Rodina je něco jiného. A Jack má k nouzi daleko.“

„Víš, že se nikdy nedotkl ani penny z rodinného majetku. A pro mě je jako rodina. Koneckonců, je kmotrem našich dětí.“

„To vím. Ale pořád to není skutečná rodina.“

„Děti! Domů! Hned!“ zkusil to znovu, když nikdo nereagoval na jeho první výzvu.

„Ještě že mými nejbližšími sousedy jsou ovce,“ poznamenala jsem suše.

Felix se rozesmál a hlasitě zabečel: „Bééé!“ Z pastviny se vzápětí ozvalo několik podobně naladěných

odpovědí.

„No vida. Ovce mě poslouchají víc než vlastní děti.“

„A co myslíš, že říkaly? Možná, dej nám pokoj. Člověk nikdy neví.“

„To je klidně možné. Jestli najdeš moji... Tady jste!“ zarazil se, když zahlédl děti. „Už jsem se bál, že jste se v té džungli ztratili.“ Prohrábl Freddymu vlasy a vytáhl větvičku z vlasů své dcery.

„Není to tak hrozné!“ bránila jsem svou zahradu.

„Jistěže ne.“

„Vážně!“ trvala jsem na svém. „Je to přirozené. Chci mít... divokou zahradu. To je teď trend, víš?“

Felix si odfrkl. „Možná rozváželi hnůj na jedné z farem v okolí.“ Jeho pohled sklouzl ze zarostlé zahrady zpět ke mně, jedno obočí vytažené v ironickém oblouku.

Freddy několikrát nasál vzduch. „Já nic necítím.“

„Asi se obrátil vítr, kamaráde. Tak šup – domů s vámi a půjdte rovnou do vany. Vypadáte, jako byste se právě vrátili z natáčení Pána much.“

„Co to je?“

„Kniha, na kterou jsi zatím ještě malý,“ odpověděla jsem a pomáhala mu zapnout bundu.

„To jsi mu neměla říkat!“ ozval se Felix. „Teď si ji samozřejmě bude chtít přečíst.“

„Jsou v ní víly?“ zeptala se Ruby se zájmem.

„Ne, zlatíčko. V tomhle příběhu víly určitě nečekej.“

„Tak to je dobře,“ přikývl Freddy spokojeně.

„Jenže to není knížka pro děti vašeho věku, miláčku.“

„Ale já už umím číst fakt dobře! Paní učitelka to říkala, viď, tati?“

„To je pravda,“ potvrdil Felix, „ale teta Lily má pravdu – na tuhle knihu si ještě chvíli počkáš. Až budeš starší, třeba se ti bude líbit.“

Freddy našpulil spodní ret.

Sklonila jsem se k němu, abych mu zapnula zip, a šeptla: „Hele, když ten ret zase schováš, příště se spolu můžeme podívat na stránky místního knihkupectví, jestli tam nenajdeme něco nového. Co ty na to?“

Freddy váhavě zatáhl ret zpět.

„Běžte si about boty, hned přijdu,“ pobídla jsem je. Oba se rozběhli na chodbu a cestou odhodili holínky, které jsem jim připravila ke dveřím.

„Nebo je vezmi rovnou do opravdového knihkupectví,“ utrousil Felix s úsměškem.

„Mohli bychom změnit téma?“ odpověděla jsem stroze. „Dnes se o tom bavit nechci.“

„Ty se o tom nechceš bavit nikdy.“

„Přesně tak. Takže doufám, že chápeš, co ti tím právě říkám – dneska to nebude jinak.“

„Nemůžeš se tu schovávat věčně, víš to, že jo?“

„Vím. Občas přece někam jdu.“

„Občas? Jen když ti dojde mléko.“

„Pořád se to počítá.“

„Ne, Lils, nepočítá. Ale teď nemám čas se s tebou hádat. Musíme domů, než si Poppy začne myslet, že jsme se cestou ztratili.“

„Pozdravuj ji ode mě.“

„Budu. Ale v sobotu se uvidíte, nezapomeň – máme ten společný večer s donáškou. Děti budou u jejích rodičů.“

„Tak proč si nevyrazíte někam sami? Užili byste si to víc.“

„To plánujeme v pátek. Ale co máme děti, stejně nikde dlouho nevydržíme. Takže v sobotu budeme rádi, když se zvládneme doplazit k tobě na gauč a dát si večeri.“

„Fajn. Hlavně že máte plán.“

„Rozhodně. Už víš, na co máš chuť?“

„Ne. Objednejte, co chcete. Ale platím já.“

„To tedy ne. Vždycky to nějak nenápadně zaplatíš dřív, než si toho stihneme všimnout. Tentokrát platím já. Bez debat.“

„Dobře, jak chceš. Tak v tom případě si dám humra thermidor s kaviárem.“ Odmlčela jsem se s předstíranou vážností. „O dezertu ještě popřemýšlím.“

„Ha ha, vtipná jako vždycky. Dobře vím, že kaviár nesnášíš. A pamatuju si i ten incident s humrem – u tebe se ohřál asi tak dvě minuty.“

„Víš, že občas dokážeš být fakt nesnesitelný?“

„Jsem tvůj bratr. Jinak to ani nejde.“

„Radši už jdi, než tvoji ženě dojde, že si mohla vybrat někoho výrazně lepšího.“

Felix se pousmál, políbil mě na tvář a řekl: „Měj se.“

„Ahoj, teto Lily!“ ozvalo se sborově, právě když Felix otevíral vchodové dveře.

„Ehm, promiňte, ale myslím, že jste na něco zapomněli,“ poznamenala jsem s úsměvem.

V ten moment se ke mně obě děti rozběhly a skočily mi do náruče. Smály se a objímaly mě s překvapivou silou.

„Jsi ta nejlepší teta! Máme tě rádi!“ překřikovaly se nadšeně.

Sklonila jsem se k nim a zasypala je drobnými polibky do vlasů. „Já vás mám taky moc ráda. Brzy se zase uvidíme, broučci.“

Zůstala jsem stát ve dveřích a dívala se, dokud auto nezmizelo za zatáčkou příjezdové cesty. Pak jsem je tiše zavřela a nechala dům pohltnout tichem.

* * *

Věděla jsem, že odejít z města bylo správné rozhodnutí. Navzdory všemu, co se stalo, jsem si tohle místo zamilovala. Byl to impulz, ale naprosto jasný – láska na první pohled. Jakmile jsem ten dům spatřila, věděla jsem, že je můj. Zvenku působil nádherně, autenticky. Klasická georgiánská stavba, navržená architektem, který tomuto stylu propadl srdcem i duší. Byl to projekt na míru, vytvořený pro klienta, jenž mu dal volnou ruku – jenže ten si to na poslední chvíli rozmyslel. Najednou chtěl moderní technologie a vzhled. Tradice šly stranou.

A tak dům zůstal prázdný. Nikdo v něm nikdy nežil. Na prodej se objevil právě ve chvíli, kdy jsem se rozhodla odejít z města. Na rozdíl od původního zájemce mě ta kombinace okouzila – pod klasickým pláštěm ukrytý moderní komfort. Ani jsem se neohlížela po jiných domech. Tohle místo bylo prostě ono. Věděla jsem to okamžitě, jakmile jsem vešla dovnitř. Zaplavil mě klid, pocit bezpečí – a s rozlehlým pozemkem přišlo i tolik vytoužené soukromí.

Felix a Poppy sice měli určité pochybnosti, ale vzhledem k tomu, že dům byl kousek od nich i od dětí, tuhle výhodu jsem neváhala použít jako argument. Ne že by mi v koupi mohli jakkoliv zabránit – zálohu jsem zaplatila dávno předtím, než jsem jim o tom vůbec řekla. Jejich obavy jsem se snažila aspoň trochu zmírnit slibem, že si najmu paní na úklid a zahradníka, který by mi pomáhal s údržbou. Nakonec s tím souhlasili.

K ničemu z toho samozřejmě nikdy nedošlo. Měla jsem pocit, že je načase naučit se o všechno starat sama. Zahradničení je prý blahodárné – fyzicky i duševně, potvrzují to celé studie. A tak jsem se do toho pustila. Bohužel, bez jakýchkoli znalostí. Stříhat, nebo nestříhat? Je to suché, nebo to má vypadat takhle? Poppy mi s jemným výrazem ve tváři oznámila, že jsem právě vytrhla rostlinu, která zřejmě stála kolem tisíc liber – rozhodně nebyla mrtvá, jen si na zimu dala pauzu. V tu chvíli mě zahradnický elán definitivně opustil.

Z dříve pečlivě upravené zahrady se stala spíš improvizovaná snaha o návrat k přírodě, kterou jsem před Felixem statečně vydávala za ekologický projekt. Ve skutečnosti šlo o naprostou džungli. Říkala jsem si, že bych to neměla vzdávat hned. Možná se znovu podívám na Gardeners' World a zkusím napodobit Montyho, až příště vezmu do ruky nůžky. Jenže když jsem se znovu zadívala na ten divoký porost, napadlo mě, že by se spíš než zahradnické nůžky hodila mačeta. Otázka zněla: kde začít?

Vrátila jsem se do světlé, vzdušné kuchyně, která vedla přímo do zahrady, za níž se rozprostírala otevřená krajina. k domu patřil i velký výběh, kde se teď pásli dva koně patřící místním. Naštěstí byl tehdy doma Felix, když ti lidé přišli a zeptali se, jestli by mohli prostor využít k ustájení. Přemluvila jsem ho, aby to s nimi domluvil, a sama jsem se raději zavřela ve své pracovně s výmluvou, že nestíhám kvůli termínu. Vlastně to nebyla úplně výmluva – v časovém presu jsem byla takřka pořád – ale tentokrát mi přišla mimořádně vhod.

Zaslechla jsem, že ta žena koně využívá k terapeutické práci s handicapovanými dětmi. Peníze jsem k životu nepotřebovala a výběh byl do té doby prázdný, takže mi to připadalo jako správné rozhodnutí. Představa, že někdo přináší radost rodinám, pro které je každý den výzvou, mi to rozhodnutí jen usnadnila.

Chtěla jsem jim pozemek nabídnout zdarma, ale když jsem to zmínila právníkovi, spustil sáhodlouhou přednášku o... no, vlastně ani nevím o čem. Po pár větách jsem ho přestala vnímat. Jakmile skončil, zeptala jsem se rovnou, jaký je nejnižší poplatek, který můžu oficiálně účtovat. Neochotně mi ho sdělil, a já ho nechala sepsat smlouvu. Ideálně bych se všem formalitám vyhnula, ale Felix mi připomněl, že jde o součást pozemku u domu – a že je lepší mít všechno jasně dané, než se později dohadovat. Měl pravdu. Poslední věc, kterou jsem chtěla, byl zbytečný konflikt. Felix s typickým výrazem poznamenal, že mě sepsání smlouvy vyšlo draž než celý roční nájem. Když jsem mu odpověděla, že jde o děti, jen pokrčil rameny, uznal: „To je fakt,“ a dál to neřešil.

Jediný můj skutečný zahradnický úspěch? Přeměna pole na květinovou louku. Pár let zpátky jsme se do toho pustily s Poppy – vytrhaly jsme trávu a vysely směs lučních květin. První rok byla louka

trochu řidká – ale právě to mě motivovalo pokračovat. Teď, o tři roky později, už zarůstala hustě a v létě se proměňovala v barevnou, bzučící plochu plnou života a pohybu. Děti ji milovaly. A pro mě se stala tichým útočištěm. Kdykoli jsem se zastavila u staré dřevěné branky, která ji oddělovala od zbytku zahrady, měla jsem pocit, že všechny starosti zůstaly někde daleko za mnou.

Po nehodě, při níž zemřel můj manžel, jsem zůstala v našem londýnském bytě ještě víc než rok. Každý den tam přinášel bolestné vzpomínky – chvíle, které jsme spolu prožili, se mi znovu a znovu přehrávaly před očima a otevíraly rány, které se jen pomalu hojily. Felix s Poppy mi byli obrovskou oporou. Jezdili za mnou, zůstávali se mnou, i když jsem si myslela, že chci být sama. Nenechávali mě dlouho o samotě – a zpětně vím, že to bylo dobře. To, co jsem tehdy považovala za potřebné, a to, co jsem ve skutečnosti potřebovala, byly dvě naprosto odlišné věci.

Přátelé mi zpočátku psali, volali, zvali mě k sobě. Ale pokaždé, když jsem se přinutila jejich pozvání přijmout, viselo ve vzduchu napětí. Chodili kolem mě po špičkách, vyhýbali se čemukoli, co by mě mohlo rozrušit.

Nevěděli, jak se mnou mluvit. A já si jen přála cítit se zase aspoň trochu normálně – ať už to znamenalo cokoli. Mysleli to dobře. Ale nakonec z toho neměl radost nikdo. A myslím, že se všem trochu ulevilo, když jsem pozvání přestala přijímat. Mně se ulevilo ještě víc, když přestali volat.

Seděla jsem a dívala se do zahrady, kde už se objevovaly první známky jara – drobné krokusy nesměle vykukovaly z trávníku a pomalu střídaly sněženky, které rozkvetly hned po Novém roce. Na zahradě – a v celé přírodě – bylo něco nesmírně uklidňujícího.

Právě to mě sem tehdy přitáhlo – tiché, neochvějné volání místa, které jsem sotva znala, ale které na mě čekalo. Věděla jsem, že péče o ten rozlehlý, krásný pozemek bude nad mé síly, a přesto jsem nemohla odolat. Protože ať se ve světě dělo cokoli, stromy dál pučely, narcisy se skláněly ve zlatavých shlucích a sněženky se prodíraly zpod země, pokyvujíc křehkými hlavičkami, jako by šeptaly: „Všechno začíná znovu.“ A i když se vám svět zhroutí pod rukama, příroda se nezastaví. Nepřestane růst, dýchat, kvést. Pokračuje. Tíše, vytrvale, bez otázek. A právě tehdy – v čase, kdy se útěcha zdála být nedosažitelná – jsem ji našla tady.

Po vydatném jídle jsme se s Felixem a Poppy uvelebili na pohovkách v obýváku. Felix se chopil dálkového ovladače a začal projíždět streamovací platformy v naději, že narazí na film, který by se líbil všem třem. Poppy i já jsme už zavrhlý několik zombie apokalyps i nespočet superhrdinských ság. Nebylo to poprvé, co mě napadlo, kolik vynikajících scénářů pravděpodobně leží někde v šuplíku, zatímco v televizi neustále běží všechno pořád dokola. Možná i proto jsem po přestěhování žádnou televizi nechtěla. Jenže když jsem tehdy viděla Felixův výraz, bylo jasné, že mi to neprojde. Nakonec jsem mu dala volnou ruku, aby objednal, co uzná za vhodné, samozřejmě poté, co jsem mu sdělila svůj jediný požadavek: chci televizi, ne domácí kino.

Ted' jsem televizor využívala mnohem častěji, než by mě kdy napadlo. Většinou jsem ho měla zapnutý jen jako kulisu. Našla jsem si program s dokumentárními filmy a často mě něco zaujalo, nebo dokonce inspirovalo, takže už jsem to nevnímala jen jako promarněný čas. Kromě toho jsme pořádali pravidelné filmové večery s dětmi, kdy jsme si pouštěli různé příběhy hraček, animáky i superhrdinské filmy, které jsem sledovala hlavně s Freddym, zatímco Ruby se mi tiše schoulila do klína a usnula dřív, než film vůbec pořádně začal. Ty večery pro mě hodně znamenaly. Nebylo důležité, co běží na obrazovce, ale s kým ty chvíle trávím. Protože člověk nikdy neví, kolik mu ještě zbývá času. Můj manžel a já jsme si mysleli, že máme před sebou celý život. Seděli jsme spolu u stolu, slavili třetí výročí svatby a budoucnost se zdála být nekonečná. Jak se ale ukázalo, zbývalo nám už jen pár minut.

* * *

Paříž byla jako vždy okouzlující, romantická a plná života. Procházeli jsme se podél Seiny a pomalu mířili k jedné z těch ikonických restaurací, o kterých jsem četla a už dlouho toužila po tom je navštívit. Místo naprosto splnilo má očekávání. Po výtečném jídle a lahvi šampaňského, kterým jsme si připili na naše výročí, jsme dále seděli u stolu vedle chodníku a vychutnávali si kávu, zatímco jsme pozorovali okolní pařížský svět. Mike navrhl, abychom se cestou do našeho luxusního hotelu ještě prošli kolem krásně nasvícené Eiffelovy věže. Vzhledem k tomu, že jsem vypila šampaňské a kávu, rozhodla jsem se, že si ještě raději před odchodem zajdu na dámy. Zvedla jsem se od stolu a nechala Mikea, aby se postaral o účet, zatímco servírka si odskočila pro přenosný platební terminál.

Stalo se to, zrovna když jsem si myla ruce. Uslyšela jsem ohlušující ránu následovanou zvukem tříštícího se skla a pak se na zlomek vteřiny rozhostilo absolutní ticho, které působilo až neskutečně. Vzápětí se rozpoutalo peklo. Propukla panika, všude byl slyšet křik. Až později jsem si uvědomila, že jeden z těch výkřiků patřil mně.

Pitva ukázala, že řidič vozu, které najelo na chodník a narazilo přímo do čelní části restaurace, prodělal masivní infarkt. Jel domů po své obvyklé trase a o pouhých třicet vteřin později by už odbočil do úzké, prázdné postranní ulice. I tak by přišel o život. Ale alespoň by s ním nezemřel italský podnikatel, servírka, která nás obsluhovala, a můj milovaný manžel. Nikdo z nich neměl sebemenší šanci. Podle svědků se to celé odehrálo tak rychle, že sotva stačili zvednout hlavu, spatřili auto a pak už následoval náraz.

Z těch prvních pár dnů si pamatuji jen málo. Vybavuji si svůj hysterický, zmatený telefonát Felixovi a laskavého francouzského záchranáře, který mluvil výborně anglicky a sdělil Felixovi, co se stalo. Nebo aspoň to málo, co se tehdy vědělo. Ale i to málo bylo až moc. Dokázala jsem myslet jen na to, že Mike, můj manžel, je pryč. Kdybych nešla na toaletu, seděla bych u toho stolu s ním. A všechno, co jsem si v tu chvíli přála, bylo vrátit čas a zůstat. Před třemi lety jsme si slíbili, že spolu budeme až do smrti. Ale já jsem nechtěla, aby nás smrt rozdělila. Chtěla jsem odejít s ním. Chtěla jsem s ním zemřít.

Trvalo dlouho, než tyhle myšlenky odezněly, a stále se ještě v některých chvílích znovu vynoří. Dnes už si umím představit, jak strašné to muselo být pro mého bratra, když jsem ty věty pořád dokola nahlas opakovala. A je mi líto, že jsem jeho i Poppy vystavila takové bolesti. Oni si to nezasloužili. V té době jsem dokázala vnímat jen prázdné, nekonečné nic. Ticho, které přecházelo v tupost, a ta pak v bolest. Tak hlubokou a palčivou, že jediná věc, po které jsem toužila, bylo vrátit se zpátky do té otupělosti a nic necítit.

A když se mě po deseti měsících od Mikeovy smrti pár přátel s dobrým úmyslem pokusilo seznámit s nějakým mužem, věděla jsem, že už to dál nezvládnu. Kdekoliv jsem v Londýně byla, v bytě, na ulici, v parku, všude mě pronásledovaly vzpomínky. Na to, co jsme spolu dělali nebo co jsme měli v plánu.

Na věci, které se nikdy nestanou. Žádné připomínky jsem nepotřebovala. Měla jsem je uložené hluboko v sobě. A Londýn, město, které jsem kdysi tak milovala, se pro mě najednou stal nesnesitelným. Protože jsem se na něj už nedívala společně s mužem, který pro mě znamenal celý svět. Tehdy jsem se rozhodla opustit Londýn a našla jsem si Meadow Blossom House.

Seděla jsem na lehátku přikrytá dekou, v rukou jsem držela hrnek s horkou čokoládou a dívala se na divokou krásu své zahrady, umocněnou počínajícím soumrakem. Měla bych si konečně najmout zahradníka, ale už jen ta představa mě děsila. Čím déle jsem byla mimo společnost, s výjimkou své nejbližší rodiny, tím horší pro mě byla představa, že musím mluvit s někým cizím. Jak jsem říkala Felixovi, když nebylo zbylí, zašla jsem si nakoupit do místního obchodu. Ale vždycky jsem dbala na to, abych tam byla hned po otevření, kolem šesté ráno, protože v tu hodinu byla nejmenší pravděpodobnost, že někoho potkám. Ne že by místní lidé byli nepříjemní. Právě naopak, chovali se ke mně mile a srdečně, vždycky se na mě usmáli a prohodili pár slov. Poppy mi jednou prozradila, že když jsem se sem nastěhovala, tak o mně mezi lidmi kolovaly řeči. Osamělá spisovatelka schovaná za vysokou zdí. Ano, i já, s přirozeným odporem vůči klišé, jsem musela uznat, že přesně tak to působilo. Ale nebyl to záměr. A taky není pravda, že bych nevycházela vůbec, jen to nebylo často. A se svou rodinou se samozřejmě pravidelně vídám. I když jsem si právě teď nebyla jistá, jestli je to vlastně dobře.

Poppy a já jsme nakonec Felixe nechaly, ať si pustí, co chce. Hodila jsem mu bezdrátová sluchátka, která si bez protestu nasadil, a teď už seděl spokojeně zabořený do měkkého křesla a sledoval něco, kde nedostatek děje vynahrazovaly hektolitry krve a násilí. Poppy a já jsme pokračovaly v rozhovoru o dětech, blížící se soutěži v pečení a o tom, co bychom rády viděly v nové řadě seriálu Šicí včelky. Pak Felixovi začal zvonit telefon, ale byl tak zabraný do své apokalyptické noční můry, že ho samozřejmě vůbec neslyšel, takže mu ho Poppy hodila přímo doprostřed břicha. Ozvalo se tlumené „uf“, stopnul ten svůj krvák a přijal videohovor.

„Jacku, kamaráde! Jak se máš?“

Poppy a já jsme se znovu pustily do hovoru, když tu nás Felix náhle přerušil. „Počkej chvilku. Přepnu to na televizi, ať tě vidíme všichni.“

Vydešeně jsem na něj pohlédla. „Ta televize má webkameru,“ zašeptala jsem naléhavě. „To znamená, že on uvidí i nás!“

Můj bratr se na mě podíval výrazem, který zpochybňoval moje duševní zdraví. „To je tak trochu smysl videohovorů, Lils.“

Otevřela jsem ústa, abych dál protestovala, ale v tu chvíli už se obývací pokoj zaplnil dvaadvaceti palcovým obrazem Jacka Coulsdona-Harta ve vysokém rozlišení. Za ta léta jsem ho viděla jen párkrát a vždy krátce, takže nejživější vzpomínka na něj pocházela z vesnické tancovačky, když mi ještě nebylo ani dvacet. Sice si z té noci vybavuji jen útržky, ale přesto jsou velmi živé. A můžu říct, že věk mu na přitažlivosti neubral, spíše naopak.

Jack trávil u nás doma spoustu času. Felix o jeho rodině nikdy moc nemluvil a myslím, že ani sám všechno nevěděl. Ale bylo zjevné, že doma tráví Jack, pokud možno, co nejméně času. Znali se odmalička, ale jejich přátelství se upevnilo až na univerzitě. Felix byl chytrý a tvrdě pracoval, aby se dostal na Cambridge. Jack byl taky chytrý, ale měl navíc výhodu, že chodil na Eton a byl synem hraběte. Nikdy o tom nemluvil, takže jsme si to většinou vůbec neuvědomovali. Až do chvíle, kdy se u nás doma objevil jeho osobní řidič se vzkazem od matky, aby se vrátil domů. Jack se pokaždé tvářil, jako by ho to naprosto rozhodilo. Občas jsem ho zahlédla, když byl u nás návštěvě, jak postává u okna a dívá se ven (samozřejmě jsem ho nesledovala). Když mě přitom přistihl, letmo se na mě usmál a dělal, že je úplně v pohodě. Byla jsem sice mladší, ale rozhodně ne hloupá.

Když jsem ho teď pozorovala na obrazovce, začaly se mi oživovat vzpomínky. Letní vesnická slavnost byla vždycky velká událost. A kdybych se tam tehdy tak neztrapnila, asi by zapadla mezi další neurčité vzpomínky na mé dospívání, které si uchovávám v paměti. Ale toho večera, povzbuzená kamarádkami a víc než rozumným množstvím piňakolád, jsem se rozhodla, že po Jackovi vyjedu. Chtěla jsem být sexy, rafinovaná a nenápadně flirtovat. Když se na to dnes dívám zpětně a vybavím si jeho tehdejší výraz, nevyšlo to úplně tak, jak jsem si představovala. Díky uplynulému času a vypitému alkoholu si už naštěstí přesně nepamatuji, co jsem mu tehdy řekla, ale bylo to něco naprosto absurdního ve smyslu, jaké to asi je být tak vysoký a dosáhnout na všechno, co je na horních policích. Bože!

Ještě teď se mi při té vzpomínce dělá nevolno. Jack se na mě podíval, pokýval hlavou a odvětil, že je to skutečně výhoda. A já jsem z nějakého nepochopitelného důvodu nabyla dojmu, že jsem ho zaujala, tak jsem pokračovala dál. Říkala jsem mu, jak skvěle vypadá, a zřejmě jsem se přitom snažila tvářit svůdně. No, nejspíš to tak moc nepůsobilo, vzhledem k jeho reakci. Jack Coulsdon-Hart chvíli mlčel a jen na mě zíral a pak mě poplácal rukou po hlavě! Ano. Opravdu mě poplácal po hlavě, poděkoval mi a

zmizel v davu jako pára nad hrncem.

Kamarádky, které sledovaly celou scénu v přímém přenosu, mě pak odtáhly do ústraní, kde jsem se z toho snažila vzpamatovat.

Ani se neobtěžoval říct něco jako: „Promiň, jsi sestra mého nejlepšího kamaráda.“

Vzlykala jsem a nalívala se dalšími koktejly. „On mě prostě poplácal po hlavě jako nějaký zatracený štěně!“ A když o půl hodiny později Jack odcházel ze slavnosti ruku v ruce s nejkrásnější dívkou z celé vesnice, ještě se na mě podíval, pak se otočil a šel dál. A zmizel mi ze života.

Celou politováníhodnou událost jsem korunovala tím, že jsem podstatnou část noci strávila v objetí s toaletní mísou a u toho jsem brečela.

Poté jsem se Jackovi začala vyhýbat a musím říct, že tahle taktika fungovala výjimečně dobře. Samozřejmě došlo na pár krátkých setkání, třeba při křtu dětí, kde jsme oba byli jako kmotři, ale řekli jsme si jen, co bylo nezbytně nutné, a raději se uchýlili do společnosti ostatních. Dříve jsem chodila do kostela, protože se to tak nějak očekávalo, ale bez Mikea už jsem to pak nezvládala. Naštěstí to Felix a Poppy chápali. Nebo se o to alespoň snažili. A já jsem jim za to byla vždycky vděčná. Jack se také zúčastnil pohřbu obou mých rodičů, přestože žil dlouhodobě v zahraničí. A prý se objevil i na rozloučení s Míkem, což mi od něj přišlo laskavé, i když si z toho dne, upřímně řečeno, pamatuji jen velmi málo. Bylo toho na mě zkrátka moc – smutek, šok a taky valium.

To krátké poblouznění, které jsem k Jackovi kdysi cítila na té vesnické slavnosti, jsem už dávno vytěsnila. Tedy až do teď. Ale minulost je minulost. Pochybuju, že si na to vůbec pamatuje. A já jsem přece dospělá žena a úspěšná autorka. Jack Coulsdon-Hart mě vůbec nezajímá. Tedy až na to, že právě teď sleduju na obrazovce své televize ten jeho dokonalý a zatraceně pohledný obličej. No vážně, musí pořád vypadat tak dobře? Někdy život prostě není fér.

„Ahoj,“ zvedl Jack trochu rozpačitě ruku, očividně překvapený Felixovým rozhodnutím ho bez varování promítnout prakticky přímo doprostřed mého obýváku. Na okamžik jsem měla dojem, že se cítí stejně nepříjemně jako já, ale ta chvíle hned pominula a byla jsem si jistá, že si to jen namlouvám.

Poppy se posunula blíže k mému bratrovi a vesele zamávala. Jack se na ni upřímně a vřele usmál.

„Děti dneska nejsou doma, nebo už spí?“

„Jsou u prarodičů,“ odpověděl Felix. „Tak jsme zašli k Lils, objednali jsme si jídlo a pouštíme si naše oblíbené filmy.“

„Tvoje oblíbené filmy,“ opravila ho Poppy. „Lily a já vedeme hluboké a smysluplné rozhovory.“

„No jasně,“ uchechtl se Felix. „Nebavily jste se náhodou před chvílí o tom, jak je arogantní nabízet potřesení rukou jako výhru v nějaké televizní soutěži o pečení?“

Poppy se narovnala. „Vím, že si to myslíš taky.“

„Možná, ale to teď není podstatné.“

„Ahoj, Lily,“ ozval se Jack, který přerušil jejich přátelské hašteření a zvedl ruku. Na obrazovce se mu zaleskly výrazné zelené oči.

„Ahoj,“ usmála jsem se. „Jdu si uvařit čaj. Dá si ještě někdo?“ pronesla jsem a zvedla se, dřív než stihl kdokoli cokoli říct. Byla jsem zvyklá trávit čas s rodinou, ať už skutečně, nebo virtuálně. Ale Jack Coulsdon-Hart, který se náhle objevil v mém obýváku ve vysokém rozlišení, působil jako rušivý prvek. A nejen proto, že tu najednou byl.

Někde hluboko v břiše se mi ozval známý, dávno zapomenutý pocit. Něco, co jsem považovala za mrtvé, nečekaně ožilo. Okamžitě jsem ten pocit zařadila jako důsledek příliš kořeněné večeře. V kuchyni jsem se zdržovala, jak nejdéle to šlo, až se objevila ve dveřích Poppy.

„Vyhlásili jsme po tobě pátrání. Půjdeš zpátky za námi?“

„Promiň, nějak jsem se tu zapomněla,“ zalhala jsem. „Tady je čaj. Felix už domluvil?“

„Kdepak. Pořád si povídají.“

Cítila jsem, jak se mi scvrkává žaludek. „Aha. No dobře.“

„Fajn, já беру тач, ты возьми сушенки.“

Beze slova jsem se chopila svého úkolu a následovala ji.